

[Jens Thoft]

Jeg havde egentlig håbet, at regeringen ville have lagt op til et skatteforlig med SF på baggrund af vores reform, men jeg kunne forstå på ministeren, at det står lidt ude i horisonten. Det ærgrer mig egentlig lidt, fordi den begrænsning i rentefradragsretten, som også skatteministerens egen formand, udenrigsminister Ellemann-Jensen, allerede i 1979 gik ind for, jo på mange måder er roden til alt ondt i dansk økonomi.

Der må nødvendigvis røres ved rentefradragsretten, og jeg kan se, at en af regeringspartiernes ordførere, fru Elisabeth Arnold, sidder og nikker hidsigt bejaende, og jeg kan se, at hun endnu nikker bejaende, at det må der røres ved. Det er bagstræberisk, når skatteministeren ikke er villig til at erkende, at noget må vi gøre. Vi kan være uenige om, hvad det er, der konkret skal gøres, men noget må der nødvendigvis gøres.

Jeg vil sige tak til den socialdemokratiske ordfører, hr. Stavad, for den meget positive og venlige modtagelse. Jeg er enig med Socialdemokratiet i, at promsen ligner den socialdemokratiske bruttoskattemodel, og om vi skal vælge det ene, eller vi skal vælge det andet, er – og det ved hr. Stavad også – SF lidt ligegyldigt. Vi har valgt én model, Socialdemokratiet en anden. Men det væsentlige er – og det er det, denne operation handler om – at vi flytter skattebyrden fra løn på skat over i virksomhederne i en eller anden form for arbejdsgiverbidrag. Det er en tilpasning til den internationalisering, som sker i øjeblikket, og ministeren må, hvad enten han kan lide det eller ej, medgive mig, at skal vi tilpasse os EF, er det nødvendigt, at en stadig større del af skatterne betales i virksomhederne og ikke af lønnen. Sådan er udviklingen, og det kan vi ikke slippe uden om, og det ved ministeren også godt. Vi har givet et bud på en løsning af, hvordan man skal erstatte lønskatten med en arbejdsgiverafgift, ministeren kan finde andre modeller. Men det er den vej, vi kommer til at gå, hvis ikke vi skal overlade til de multinationale selskaber, at de, om jeg så må sige, selv kan bestemme, om de skal betale noget overhovedet.

Til de øvrige ordførere vil jeg sige:

Jeg havde ikke ventet, at hr. Aagaard ville være andet end imod. Hr. Aagaard plejer altid at sige skattelettelser til hvad som helst, når som helst og hvor som helst, og det har han na-

turligvis også sagt i dag, så det er jeg ikke overrasket over.

Til hr. Skrumsager Skau vil jeg sige, at »kas« og »ødelæggende« er måske at overvurdere SF's forslag, og om de administrative konsekvenser vil jeg sige, at efter skatteministerens massakre på skattesystemet er det rigtigt, at det bliver svært at få folk til at ligne.

Og til fru Bente Juncker vil jeg sige, at SF er uenig, og det vidste fru Bente Juncker formentlig også godt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om en solidarisk og grøn afgiftsreform.

Af Jens Thoft (SF) m.fl.

(Fremsat 28/11 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Under forhandlingen om det forslag, der var fremsat under det forrige punkt på dagsordenen, fremkom jeg med nogle mere principielle betragtninger om helheden i SF's to forslag. Noget af det, der også kunne siges om dette forslag, er derfor allerede sagt, så jeg vil her indskrænke mig til nogle lidt kortere bemærkninger om enkeltheder i dette beslutningsforslag, som mere vedrører afgiftssiden i vort skatte- og afgiftssystem.